

SILVIA RUSEN
&
MIRELA ICONARU

PRAVDA

Volumul 1
AVOCATUL APĂRĂRII

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSEN, SILVIA

Pravda / Silvia Rusen, Mirela Iconaru. - Timișoara : Stylished, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-9017-49-4

Vol. 1. : Avocatul apărării. - 2019. - ISBN 978-606-9017-51-7

I. Iconaru, Mirela

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Durere sfâșietoare

Mă simt sufocată de toată lumea asta îmbrăcată în negru. Ridic ochii și privesc cu greu în jurul meu. Atmosfera este apăsătoare, norii negrii varsă picături mari de ploaie peste pălăria mea neagră, iar ochelarii fumurii nu-i port pentru a-mi proteja ochii de soare, pentru că n-a mai răsărit de câteva zile, ci pentru a-mi ascunde ochii umflați și roșii.

Și, ca toată imaginea să fie completă, toți oamenii din jurul meu sunt îmbrăcați în negru și poartă ochelari fumurii, asemănători cu ai mei. Simt o durere puternică în piept, un gol imens în mine. Îmi simt inima făcută bucăți, imposibil de refăcut vreodată. Unii dintre acei oameni trec pe lângă mine și îmi pun mâna pe umăr, în semn de consolare. Deja în gândul meu i-am dat pe toți la dracu'. Nimeni nu știe ce este cu adevărat în sufletul meu, nimeni nu știe că în ultimele două zile n-am mai mâncat și n-am mai dormit deloc. Cu toții n-au făcut decât să se îmbrace în cele mai sobre haine, apoi s-au urcat în mașinile lor de fițe și-au venit pur și simplu la cimitir, la o înmormântare.

Privesc apoi spre un colț mai retras și îl văd pe unchiul meu, fratele tatei. Are o figură neutră, rece și distantă. Aș fi vrut să mă duc la el, dar știam că ne-am fi pierdut cu firea amândoi. Sunt sigură că durerea din sufletul meu este aceeași cu a lui. Știu că niciun cuvânt nu-și mai are rostul acum. Și-a pierdut și fratele, și cumnata.

Unchiul este tot ce mi-a mai rămas acum. Încă din perioada când părinții mei trăiau, eu și unchiul eram foarte apropiați. De când eram mică mi-a făcut toate poftele spunându-mi că sunt nepoata lui favorită. Acum că am rămas singură, până voi împlini 18 ani, unchiul îmi va fi tutore și va trebui să locuiesc în casa lui.

Privesc cum toată lumea pleacă și eu rămân singură lângă mormântul rece de marmură neagră. Nu îmi pot stăpâni lacrimile și suspinele. Toată lumea mea este făcută bucăți și nu știu cum să le adun și să le așez la loc. Simt dintr-o dată o mână rece pe umărul meu. Când mi-am întors privirea, mătușa mi-a zâmbit șters și mi-a spus timid „Hai acasă!”.

Mătușa este o femeie simplă, provenită dintr-o familie săracă. Spun săracă, pentru că familia mea a fost mereu una avută. Compania de petrol Romanov este cea mai cunoscută din Rusia, iar lanțurile hoteliere Romanov au fost mereu în top în materie de lux și confort.

Am coborât din mașina cu geamuri fumurii, în fața unei vile uriașe, în care domnea o liniște solemnă. Când am intrat în casă, în holul acela rece de gresie, am zărit privirea glacială a unchiului meu. Când m-am apropiat de el să-i vorbesc, acesta m-a străpuns cu o privire dură și plină de ură.

— Pleacă în camera ta! Să nu mai ieși de acolo!

Am rămas uluită de asprimea din vocea lui și de acele cuvinte dure.

— Dar unchiule... Am încercat să-i vorbesc, în schimb am primit un răspuns cutremurător.

— Vei rămâne în camera ta până o să vină poliția să te aresteze. Mulțumește-mi că ți-am permis să asisti la înmormântare și că nu te-am dat pe mâna poliției imediat ce am aflat că ți-ai omorât părinții. Propriul meu frate, unicul meu frate, TATĂL TĂU! a țipat în timp ce palma lui făcea contact dureros cu obrazul meu brăzdat de lacrimi uscate.

Luată prin surprindere, m-am prăbușit pe gresia din hol. Noi lacrimi își făceau loc pe obrajii mei în timp ce priveam cum unchiul meu, unica rudă în viață, ridică telefonul și formează un număr. Puteam să jur că este numărul poliției.

— Alo, aș vrea să denunț o persoană foarte periculoasă... da, se află în custodia mea... este nepoata mea... Am dovezi cum că și-ar fi ucis ambii părinți... numele ei este Natasha Romanova și este extrem de periculoasă.

Urmăream stupefiată rânjetul diabolic care se instalase pe fața unchiului meu și nu-mi puteam reveni din șoc. Mă ura, profund și fără margini. Am văzut-o în ochii lui, în timp ce mințea poliția cum c-ar avea nu știu ce dovezi contra mea. Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat uitându-mă în ochii unchiului meu. Asta am văzut ultima oară înainte să fug pe ușă: *ură și triumf*.

Fugind pentru viața mea

Fugeam de parcă însuși diavolul mă urmărea. Fugeam pentru viața mea. Dacă mai stăteam puțin în casa unchiului înfundam pușcăria nevinovată. La

gândul ăsta m-a bufnit din nou plânsul. M-am așezat pe o bancă plângând. Oare cu ce i-am greșit unchiului de mă urăște atât de mult? Parcă eram cândva preferata lui, eu, unica lui nepoată...

Preferată pe dracu'! Natasha, omul nu te suportă! Totul a fost o minciună și acum se scaldă ca peștele în apă în banii tăi, în casa ta! Îmi uram conștiința, dar ea avea dreptate în momentul ăsta. Am început să fug din nou, cu gândul că Anyusha, prietena mea cea mai bună, mă va ajuta. Trebuia să-mi fac un plan și nu puteam să stau afară în ploaie și cu poliția pe urmele mele. Trebuie să-mi cumpăr bilet de tren și să ajung cât mai repede la Sankt Petersburg, să îmi schimb înfățișarea.

Mi-am cumpărat biletul fără probleme. Până și casierita m-a compătimit pentru pierderea mea. Am fost puțin uimită, dar când mi-am văzut reflexia într-o vitrină din gară mi-am admirat rochia neagră, lungă până la genunchi și dublul doliu din piept. Era mai bine așa, puteam să fiu sigură că nimeni nu va băga în seamă o adolescentă în doliu. Dar nu trebuia să mă ia gura pe dinainte... Ajunsă în compartimentul meu, pe bancheta de la geam se afla o bătrână care croșeta cu ochii închiși. *Ce mama naibii? Cu ochii închiși?* M-am așezat vizavi de ea și mi-am pironit privirea în podea, gândindu-mă la ce avea să urmeze.

— Pe cine ai pierdut, fetițo? m-a întrebat curioasă femeia. Pe cineva, i-am răspuns sec.

Pentru o vreme bătrâna n-a mai scos nicio vorbă și dădea semne c-ar fi adormit, dar când mi-am ridicat

privirea spre ea, femeia mă privea de parcă voia să-mi citească în suflet. Ochii ei albaștri mă priveau insistent și, din instinct, mi-am lăsat privirea în jos.

— Fetițo, orice necaz crezi că s-a abătut acum asupra ta este un nimic în comparație cu ce te-așteaptă de-acum încolo.

Am ridicat surprinsă și furioasă privirea spre ea, dar locul unde o știam în fața mea era acum gol. *Ce mama naibii s-a întâmplat?* M-am dus spre locul unde se aflase bătrâna până mai adineaori. Pe banchetă nu mai era decât o pană neagră. *Ce dracu?* Am ieșit pe hol, uitându-mă după bătrână, dar aceasta parcă intrase în pământ. Întoarsă în compartiment, vorbele ei se izbeau de un zid de negare, care s-a înălțat imediat ce mi-am adus aminte de o legendă pe care obișnuia să ne-o spună profesoara de mitologie, despre Gamayun, o pasăre profetică, adesea portretizată ca o bătrână care știe totul, de la creația pământului și a cerului și până la creaturile care însuflețesc lumea. Cei care îi înțeleg glasul își află chiar și viitorul.

M-am închinat și am aruncat pana pe geam. Totul este o prostie inventată de mintea mea învălmășită, în niciun caz nu mă întâlнисem de-a binelea cu o afurisită de pasăre vorbitoare.

M-am trântit pe locul meu și am lăsat somnul să mă cuprindă. Am dormit tot drumul și m-am trezit abia când am ajuns la Sankt Petersburg. Se întunecase deja, așa că riscul să fiu prinsă era mic, dar eram atentă. Anyusha locuia la patru străzi distanță de gară, așa ca

m-am decis să merg pe jos. Afară ploaia se oprise, dar înăuntrul meu era o furtună de sentimente. Convingerile mele se băteau cap în cap cu realitatea, iubirea se bătea cu ura, iar șocul concura cu deziluzia. Fără să-mi dau seama ajunsesem la apartamentul prietenei mele. Era putred de bogată, iar părinții ei îi cumpăraseră un apartament în care să stea singură pe durata studiilor. Era mai mare cu trei ani decât mine, dar parcă eu aș fi avut 20 de ani, nu ea, iar ea 17 ani.

Am urcat cu liftul până la etajul 14 și am bătut în stilul meu în ușă. *Ai răbdare, vin! Oricine ai fi o să-ți trântesc una în cap, așa cum bufnești tu în ușa mea.* Tipic ei, mai întâi omoară omul și după îl întreabă ce voia de fapt. Ușa s-a deschis dintr-o smucitură, iar eu m-am dat câțiva pași înapoi.

— Natty, tu erai! De ce n-ai zis așa?! M-ai lăsat să-mi scape frumusețe de înjurătură asupra ta.

— Mai lasă-mă cu teoria, Any! Am probleme. Lasă-mă să intru!

Fără să mai aștept aprobarea ei, am dat buzna în apartament. Sclipea de curățenie, așa cum mă așteptam. Mi-am aruncat pantofii pe unde am apucat și m-am trântit pe canapeaua din sufragerie, așteptând-o pe Any să vină cu băutura, așa cum știam că o va face.

— Ce ai? m-a întrebat direct punând paharul cu vodcă în fața mea.

— Mi-au murit părinții. Sau nu e de ajuns?! mi-am vărsat oful asupra ei, sorbind din paharul cu tărie.

— Știi că-mi pare rău și știi prea bine de ce n-am

putut să vin. Dar asta nu e tot, altfel n-ai mai fi aici.

Mi-am cerut scuze și i-am povestit cap coadă ziua de azi. Când am ajuns la partea cu poliția s-a panicat puțin, dar și-a revenit destul de repede.

— Deci sunt o fugară, pot să stau la tine câteva zile? Doar să mă vopsesc și să-mi schimb hainele.

— Vorbești prostii, cum să nu stai?! Tot nu pot să cred ce ți-a făcut lepădătura aia de unchitu'.

— Ba, să crezi. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să dorm și să mă liniștesc puțin.

A dat din cap neavând nimic împotrivă, iar eu m-am dus în camera în care dormeam de obicei când veneam la ea. Acolo mi-am regăsit pijamaua, peria de păr și un rând de haine de schimb. Am luat pijamaua pe mine și-am lăsat somnul să mă cuprindă.

Am stat două zile la Any, plănuiind ce-aveam de făcut pe mai departe. Nu m-am vopsit, doar m-am tuns mai scurt și-am împrumutat niște haine pe care le lăsase un fost iubit de-al lui Any la ea. Planul era să ajung la Narva, unde aveam o casă de vacanță și de acolo să fug în Ucraina. Plan de rezervă nu aveam, pentru că nu am considerat că am nevoie.

În aceeași seară am plecat și m-am urcat în primul tren spre Narva. Nimeni nu m-a întrebat nimic, nimeni nu m-a băgat în seamă. Țasta era un semn bun.

Pe la ora 5:30 am coborât pe peronul din Narva. De aici situația se complica, pentru că trebuia să iau un taxi sau o mașină de ocazie. Am avut noroc că m-a cules un cuplu de bătrânei. Nu m-au lăsat să plătesc nimic, ci mi-au urat *noroc*.

Casa nu mai era folosită de vreo patru ani, dar în fiecare lună mama plătea pe cineva să vină să facă curat și să aerisească. Mi-am pregătit niște paste, apoi am butonat o vreme canalele de știri, urmărind o posibilă rubrică despre mine. Nimic! Nicio alertă. Oare interpretasem greșit vorbele unchiului meu? Sigur nu, ura pe care o simțisem din partea lui nu era doar o plăsmuire a imaginației mele.

Zorii zilei m-au trezit dintr-un somn profund. Mi-am făcut patul, apoi mi-am spălat farfuria murdară de paste de aseară. Abia se oprise filtrul de cafea, când s-au auzit soneria și câteva bătăi în ușă. Decid să ignor zgomotele și îmi torn o ceașcă de cafea, dar zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare. Nervoasă și cu cafeaua în mână, trag de ușa de la intrare și rămân șocată. În fața mea stăteau patru polițiști, toți cu pistoalele ațintite spre mine.

— Măinile sus! Sunteți arestată! au urlat instantaneu la mine.

Luată complet prin surprindere, am scăpat ceașca pe jos și am dat să fug pe ușa din bucătărie, dar două mâini puternice m-au prins, în timp ce cătușele îmi mușcau pielea, iar în ureche îmi răsunau „drepturile”: *Aveți dreptul să rămâneți tăcută, orice spuneți poate fi folosit împotriva dumneavoastră... Aveți dreptul la un avocat din oficiu, dacă nu aveți un avocat propriu...*

Încarcerarea

Am ajuns într-un birou cu geamuri mari care măreau semnificativ încăperea. În fața biroului era un polițist foarte înalt și solid, cu privirea întunecată și încruntată. Ochii lui albaștri s-au întunecat mai mult atunci când mi-a ordonat pe o voce groasă să stau jos. Tremurând m-am apropiat de scaunul de piele neagră din fața mea și mai că era să-mi cedeze picioarele înainte să mă așez.

— Domnișoară Romanova, sunteți conștientă de ce vă aflați aici, nu? Aveți habar ce acuzații grave vă sunt aduse? s-a auzit clar și răspicat vocea polițistului, iar eu am tresărit brusc.

— D-da..., am murmurat scurt și bâlbâit.

— Nu aveți nimic de spus în apărarea dumneavoastră? m-a întrebat polițistul și atunci mi-au venit în minte cuvintele tatălui meu: „Să nu vorbești niciodată în fața unui polițist până când nu te reprezintă un avocat!”

— Nu vorbesc nimic până nu vine avocatul meu! i-am răspuns nesigură, în timp ce mă gândeam la ce avocat să apelez. Atunci mi-a venit în minte numele avocatului tatei. Era fiul unui bun prieten de-al său, cred că erau prieteni din copilărie. Știam că îi este loial familiei noastre și cu siguranță m-ar putea scoate din această încurcătură.

— Aveți un avocat sau doriți să primiți un avocat din oficiu?

— Am un avocat, dar va trebui să folosesc telefonul pentru a-l contacta.

— Așa ceva nu este posibil domnișoară. Dumneavoastră ne spuneți numele acestuia și noi îl vom chema aici.

— Nikolai Koslovski!

Imediat polițistul și-a dus mâna la telefonul din fața lui și a format un număr. În următoarele secunde o femeie cu niște picioare subțiri și înalte a intrat în birou.

— Contactează-l pe avocatul Nikolai Koslovski. Spune-i că domnișoara dorește să fie reprezentată de el în instanță și că nu vrea să vorbească în lipsa lui. Să ajungă cât de repede se poate.

Femeia a dat din cap și a ieșit repede din încăpere, ca să reapară în cinci minute și să ne informeze că avocatul Koslovski este în drum spre noi.

Simțeam că nu mai trec minutele până să vină acesta să mă scoată de aici. Eram transpirată toată și simțeam cum îmi ard obraji. În mintea mea era o agonie totală. Lacrimile nu se opriseră încă, iar nodul din gât se mărea cu fiecare clipă, făcându-mă să mă sufoc.

Simțeam o frică uriașă în piept, o durere profundă de care nu puteam scăpa. În mintea mea se derulau imagini din copilărie, cu unchiul meu care se prefăcuse că mă iubește, până la momentul înmormântării și al plecării mele în fugă din casa aceluia monstru. Privirea îmi era încețoșată atât de acele amintiri dureroase, cât și de lacrimile care mi se scurgeau inevitabil din ochi.

Transa în care eram prinsă s-a oprit brusc, când în fața mea a apărut un pahar cu apă.

— Nu păreți să vă simțiți bine, domnișoară, beți acest pahar cu apă ca să vă liniștiți.

Oricât aș fi vrut să refuz acel pahar cu apă, l-am acceptat, conștientă fiind că trebuie să mă calmez până ajunge avocatul meu.

Ultima gură de apă mi s-a oprit brusc în gât, când pe ușa din fața mea a intrat un bărbat în vârstă de aproximativ 25 de ani, înalt și blond cu ochii albaștri. Era avocatul meu, Nikolai Koslovski, care făcuse ochii mari în momentul în care și-a dat seama cine sunt - probabil arătam oribil.

— Bine ați venit, domnule avocat, i-a spus polițistul, va trebui să vă ajutați clienta să dea o declarație și bineînțeles să vă asumați oficial responsabilitatea acestui caz. Domnișoară Romanova, vă rog să scrieți exact ceea ce vă spune avocatul.

Am dat ușor din cap și-am simțit cum toată camera se învârte cu mine. Am luat pixul în mână și-am scris exact ceea ce îmi spunea avocatul meu. După ce-am semnat acea hârtie, polițistul a apăsă pe un buton și în acele clipe pe ușă au intrat trei polițiști mari și solizi.

— Domnișoară, veți merge în celula dumneavoastră până la noi ordine, a spus aspru bărbatul în uniformă. Eu l-am privit speriată pe Nikolai, fără însă să pot scoate două vorbe și înainte ca să opun rezistență el mi-a spus: